

Jódal Kálmán

Bűnbe préselt, természetazonosan szerelemsóvár műbolygó-szomjúhozás

„*Dánia Börtön*”
(Shakespeare: Hamlet)

„*You are in Europe*”
(Lars von Trier: Europa)

Rágyújtok. Elszívom, aztán újra. Majd ismét. Pedig nem lenne szabad, a tüdőm csak negyvenöt százalékban működik, de fenébe az orvosokkal, akiket különben sem érdekel túlságosan az én tüdőm. Vidor, perverz kora este van. A Futaki út és a Dušan cár utca kereszteződésénél várom a buszt. Talán. Már besötétedett, úgyhogy a hőmérséklet elviselhető. Nem is tudom, várom-e a buszt. Pedig akár a kilences, akár a tizenegyes jön, mindkettő megfelel. Szeretek ülni a valaki – talán egy építkező – által egykor ottfeljtett betontömbön az állomás előtt, és bámulni a környezetet, az embereket. Szociális és agorafóbia. Így gyógyítom. Egymás után szívom a cigarettákat, és szemlélődöm. Mellettem az évek óta elhanyagolt, majd hirtelen, rohamtempóban építeni kezdett spéci lakótömb. Mint azt a torlaszpannók mutatják, ez valami valóban extra lesz, lehet, olyasmi, mint amilyen lakótömbök épülnek New Yorkban vagy Szingapúrban. Talán jól fordítom a reklámszöveget: a lakhatás zöld koncepciója. Válgék a jövőendő lakók épülésére. Kissé arrébb a Vajdasági Klinikai Központ, jobbra a Futaki park, oldalt a Metropolitan Opera, mellette a Községi Képviselő-testület irodái, mögöttem, néhány lépésnyire a ferences rendház. Megnyugtató érzés, hogy amióta végre épül ez az állítólag ultraszuper lakótömb, eltűntek a plakátok az épületet körbeölelő falakról. A plakátok fele ugyanis félnáci tartalmú volt, amiket jobb nem komolyan venni, ha az ember nyugodtan akar aludni éjjelente. Szóval itt ülök. Semmire sem várok, még egy kóbor autóbuszra sem. Legalább még egy órányit. Egy ki-

gyúrt, tetovált troll lép hozzám, cigarettát kér. Adok neki. A troll mellett marad, és mindenáron beszélgetést akar kezdeményezni. Mi az, gondolom magamban, ez ki akar fogni, vagy fojtogatja a magány? (Már többször előfordult, hogy vadidegen, zömmel, de nem törvényszerűen idős bácsik, nénik – például egy buszállomáson – egyszerűen odajöttek hozzám, és elmondták a fél élettörténetüket. Vagyis tökéletesen tudom, a magány mennyire fojtogató lehet.) A troll azonban egyszer csak előhalász a táskájából egy fetisiszta pornóújságot. Tüntetően lapozgat benne. Hűvös maradok, mint egy hűtőszekrény. Rövid idő után gyorsított tempóban fel is szívódik. Egyszer csak megjelenik, majd lehuppan mellém harminc évvel ezelőtti, asztrállény állagú önmagam. „Csak ezt ne”, gondolom magamban.

– Tűnj el! – kiáltok rá. Elég jól emlékszem ugyanis, milyen voltam harminc éve.

A gyerek (gyerek?) felkászálódik.

– Még találkozunk, nem úszod meg nélkülem – mormolja, és ezzel magamra hagy.

Tovább ülök és cigarettázom, valamint bámulom a környéken mászkáló, androidkutyákat és androidgyerekeket sétáltató, vagy magányosan, valamiféle halaszthatatlanul fontos elintéznivaló felé igyekvő, zömmel a mobiljukat baszkuráló, ordító lelkű kiberlényeket, akik abban a tévképzetben élnek: emberek. Ismét rágyújtok, és azt a költői kérdést teszem fel magamnak, mit is keresek én itt. A lehetséges válaszvariánsok fenyegetően tolnak fel a nyúltagyamba, már ha ezek válaszok. Felszállok az éppen beforduló kilences buszra, és szemrebbenés nélkül veszem tudomásul, hogy az egész autóbusznyi kiborgutas mind fetisiszta kiegészítőket visel. A busz legvégén pedig egykori, harminc évvel ezelőtti önmagam ül magába roskadva, és szinte érzem az általa kibocsátott fájdalomdiagramokat. Ugyanakkor tökéletesen tudom, nem segíthetek rajta. Makacs, tulajdonképpen tökbanális, reménytelen szerelem okozta fixáció tépi-marja, egy szerelemé, amiről nem is nagyon beszélhetünk másoknak, természetazonos bűnbe van préselve, és folyamatosan, makacsul és kérlelhetetlenül a tudatába sugárzó, visító, ordító, szomjúhozó, csak rá méretezett, a gondolatait megbolondító műbolygó-szaloncukorról konstans a tudatába sugárzó rémálom feszíti, de amit magának kell megoldania, itt senki sem segíthet. Fizetek, majd faarccal az autóbusz közepén lévő kijárat felé veszem az irányt.